

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден — номер двадесет и две

Jeff Pippenger

2026-01-02

Число двадесет и две

Бяхме стигнали до средата на четирите препратки към древния Израил, като поколението на „змиите“ в предишната статия. В Матей и Йоан, и Исус наричат фарисеите и садукееите поколението на змиите. Йоан представя началото на един процес на изпитване, който се определя, когато той учеше, че Исус, Който щеше да дойде след него, ще очисти съвършено Своя харман. Исус прибави към процеса на изпитване на Йоан, като включи и процеса на съда, когато се позова на Савската царица и Ниневия. Съдът се извършва в четвъртото поколение, и една класа в съда се проявява като змии, защото техен баща е дяволът. Исус прибави и въпроса за това, че четвъртото поколение търси знамение, когато знаменията бяха съвсем ясно.

В двадесет и трета глава на Матей са изложени „горко“-възгласите върху фарисеите и садукееите, и процесът на изпитване и съд отново е свързан с последното поколение. Двадесет и втора глава подготвя обстановката за „горко“-възгласите на двадесет и трета глава.

А когато фарисеите бяха събрани заедно, Исус ги попита, казвайки: Какво мислите за Христос? Чий син е Той?

Те Му казват: Давидовия Син.

Той им каза: Как тогава Давид, воден от Духа, Го нарича Господ, като казва: „Господ рече на моя Господ: Седи отдясно Ми, докле положи враговете Ти за подножие на нозете Ти“? И тъй, ако Давид Го нарича Господ, как тогава Той е негов син?

И никой не можа да Му отговори ни дума; нито се осмели вече някой от онзи ден нататък да Му зададе повече въпроси. Матей 22:41–46.

Когато вратата се затвори за всякакво по-нататъшно взаимодействие, Исус след това изрича осем „горко“ в следващата глава. В тринадесети стих горкото е за затварянето на вратите към небесното царство. Именно от небесните врати се излива късният дъжд. Осемте „горко“ се отнасят за онези, които изповядват, че отварят вратата, която никой човек не може да отвори, и затварят вратата, която никой човек не може да затвори. Във видение на сестра Уайт беше показано как онези, които не последваха Христос в Пресвятото място, отправяха молитвите си към празното свято място, където Сатана, представяйки се за Христос, ги водеше да вярват, че всичко е наред. Те бяха отворили отново свящото място и бяха затворили Пресвятото място.

„Мнозина гледат с ужас на поведението на юдеите, които отхвърлиха и разпнаха Христос; и когато четат историята за Неговото позорно поругаване, мислят, че Го обичат и не биха се отрекли от Него, както Петър, нито биха Го разпнали, както юдеите. Но Бог, Който изпитва сърцата на всички, подложи на изпитание тази любов към Исус, която те изповядваха, че чувстват. Цялото небе наблюдаваше с най-дълбок интерес как бе приета вестта на първия ангел. Но мнозина, които изповядваха, че обичат Исус и които проливаха сълзи, когато четяха разказа за кръста, се подиграха на благата вест за Неговото идване. Вместо да приемат вестта с радост, те я обявиха за заблуда. Намразиха онези, които обичаха явяването Му, и ги изгониха от църквите. Онези, които отхвърлиха първата вест, не можеха да получат полза от втората; нито пък получиха полза от среднощния вик, който трябваше да ги приготи да влязат с Исус чрез вярата в пресветото място на небесното светилище. И като отхвърлиха двете предишни вести, те тъй са помрачили разбирането си, че не могат да видят никаква светлина в вестта на третия ангел, която показва пътя към пресветото място. Видях, че както юдеите разпнаха Исус, така и номиналните църкви бяха разпнали тези вести и затова нямат никакво познание за пътя към пресветото място и не могат да получат полза от ходатайството на Исус там. Като юдеите, които принасяха своите безполезни жертви, те възнасят своите безполезни молитви към отделението, което Исус е напуснал; а Сатана, доволен от измамата, приема религиозен облик и привлича към себе си умовете на тези изповядващи се за християни, като действа със своята сила, със своите знамения и лъжливи чудеса, за да ги закрепят в своята примка.“ Ранни писания, 258–261.

Стих четиринадесети е горко за поглъщането на домовете на вдовиците и за дългите молитви. Горкото в стих петнадесети е за това, че правят новообърнатите си два пъти повече чедата на ада, отколкото са самите те. В стихове шестнадесети до двадесет и втори нечестивите се кълнат в храма.

„Това не са думите на сестра Уайт, а думите на Господа, и Неговият вестител ми ги е дал, за да ги предам на вас. Бог ви призовава повече да не действате в разрез с Него. Бяха дадени много наставления относно хора, които претендират, че са християни, когато разкриват качествата на Сатана, като в дух, слово и дело противодействат на напредъка на истината и несъмнено следват пътя, по който Сатана ги води. В своето закоравяване на сърцето те са присвоили власт, която по никакъв начин не им принадлежи и която не бива да упражняват. Казва великият Учител: „Ще преобърна, преобърна, преобърна.“ Хората в Батъл Крийк казват: „Храм Господен, храм Господен сме ние“, но те използват обикновен огън. Сърцата им не са смекчени и покорени от Божиата благодат.“ Manuscript Releases, том 13, 222.

В стихове двадесет и трети и двадесет и четвърти горкото е за пренебрегването на правосъдието, милостта и верността. Стихове двадесет и пети и двадесет и шести са за преструвката да се очисти външната страна на чашата, но не и вътрешната.

„‘Но ние имаме това съкровище,’ продължи апостолът, ‘в пръстени съдове, за да бъде превъзходството на силата от Бога, а не от нас.’ Бог би могъл да прогласи Своята истина чрез безгрешни ангели, но това не е Неговият план. Той избира човешки същества, хора,

обкръжени от немощ, като оръдия за осъществяването на Своите намерения. Безценното съкровище е поставено в пръстени съдове. Чрез хората Неговите благословения трябва да бъдат предавани на света. Чрез тях Неговата слава трябва да заблести в тъмнината на греха.“ Деяния на апостолите, 330.

Тогава стихове двадесет и седем и двадесет и осем отъждествяват нечестивите с варосани гробници, свързвайки ги със Севна от Исаия, глава двадесет и втора, където Севна се превъзнасяше с прекрасната гробница, която си правеше, но никога нямаше да бъде в нея, защото Бог щеше да го изхвърли от устата Си в далечно поле. Далечното поле е представено от гробницата на лъжливия пророк от Ветил, който доведе непокорния пророк да бъде погребан в същата гробница. Тогава осмото горко казва:

Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери! защото съграждате гробниците на пророците и украсявате гробовете на праведните, и казвате: Ако бяхме живели в дните на нашите бащи, не бихме били техни съучастници в проливането на кръвта на пророците. Затова сами свидетелствате против себе си, че сте чеда на ония, които избиха пророците. Допълнете тогава мярката на бащите си.

Вие, змии, вие, рожби ехиднини, как ще избегнете осъждането в ада?

Затова, ето, Аз изпращам при вас пророци, мъдреци и книжници; и едни от тях ще убиете и разпнете, а други от тях ще биете в синагогите си и ще ги гоните от град в град; за да дойде върху вас цялата праведна кръв, пролята по земята, от кръвта на праведния Авел до кръвта на Захария, сина на Варахия, когото убихте между храма и жертвеника.

Истина ви казвам: всичко това ще дойде върху това поколение. Матей 23:29–36.

Змиите, които са рожбите ехиднини, биват съдени в този пасаж. В пасажа съдът не се основава на свидетелствата на савската царица и Ниневия, а на кръвта от Авел до Захария. Четвъртото поколение, което са ехиднини, е съдено чрез двама свидетели от външната история на древния Израил и двама свидетели от вътрешната история на древния Израил. Трета глава на Лука е последната от четирите препратки към ехиднините на четвъртото и последно поколение и тя е просто паралел на трета глава на Матей. Четири препратки, които установяват, че по време на последния съд над Божия дом, през четвъртото поколение, едната класа ще прояви характера си като синове и дъщери на Сатана, а другата класа — като синове и дъщери на Бога. Изпитателният процес, който започва разделянето, започва, когато вестителят, който приготвя пътя за Вестителя на завета, издига гласа си в пустинята.

В свещената тъкан на Писанието имената не са просто обозначения, а нашепнати пророчества — втори песни, изпявани под повърхността на историята, разкриващи сърцето на изкуплението. Когато значенията на потомците от Адам до Ной бъдат подредени в изречение, се получава послание, което съответства на историята, представена чрез родословието. Адам означава „човек“, а Сит означава „назначен“. Енос означава „смъртен“ (подлежащ на смърт), а Кенан означава „скръб“. Чрез „хвалението/благословието на Бога“ (Малелеил) Небето щеше „да слезе“ (Яред). Небето слезе като „посветеният или помазаният“ (Енох), който прогласи вестта за съда чрез сина си Матусал („когато той умре,

ще бъде изпратено“). Неговата смърт щеше да бъде кулминацията на едно „мощно“ изливане на Светия Дух, представено от Ламех (дихание), който се присъединява към Матусал, както Среднощният вик се присъедини към втория ангел. Матусал беше вторият ангел, а Ламех — Среднощният вик, който достигна своята кулминация при потопа на Ной.

Още по-сбито, имената възвестяват: „На човека бе отредено да бъде смъртен, подвластен на скръб и смърт, като последица от първия Адам; но чрез Божието благословение Христос посвети Себе Си да слезе, прогласявайки съд чрез Своята смърт на кръста, последвана от мощното изливане на Светия Дух.“

Тези десет имена обобщават евангелското послание, като същевременно проследяват историята на земята от сътворението до късния дъжд, завършвайки с Второто пришествие. Тази символика, скрита в имената, намира своето съответствие в Откровение. Битие представя алфа-родословието, а 144 000 от Откровение 7 представят омега-изпълнението в запечатания остатък.

Юда означава „хвала“, Рувим означава „ето, син“, Гад означава „щастие/войска“, Асир означава „щастлив/благословен“, а Нефталим означава „борба“. Манасия означава „причиняващ забравя“, Симеон означава „чуване“, Левий означава „присъединен/привързан“, Исахар означава „награда“, Завулон означава „почит/обитаване“, Йосиф означава „увеличение“, а Вениамин означава „син на дясната ръка“.

Онези, които следват Лъва от Юдовото племе, са Божии синове, благословени с добър дял, докато преминават през изпитателния процес на борба с Бога, както Яков се бори. Чрез тази борба техните грехове биват забравени в процеса на освещение, произведен чрез слушането на Божието Слово, което на свой ред ги свързва с Христос в заветно отношение. Тяхната награда е да обитават с чест при Христос на Неговия престол, седящи в небесни места, докато Бог ги употребява, за да умножава Своего царство — призовавайки голямото множество от Вавилон като синове на Своята десница.

Шестимата синове на Лия бяха Рувим, Юда, Симеон, Левий, Исахар и Завулон. Нейната слугиня Зелфа, чието име означава „благоуханна капка“, имаше двама синове — Гад и Асир. Дватама синове на Рахил бяха Йосиф и Вениамин. Слугиницата на Рахил, Вала, означава „срамежлива или боязлива“, а нейните синове бяха Дан и Нефталим. В пророчески смисъл родословието тук предоставя няколко линии за разглеждане. За разлика от алфата и десетте поколения в пета глава на Битие, омегата има дванадесет потомци със свои собствени специфични пророчески променливи. При сто четиридесет и четирите хиляди Дан не е споменат, а Манасия замени брат си Ефрем.

Алфа-родословието в Битие съответства на омега-родословието в Откровение, защото Битие разкрива божественото дело на Христос в спасението, а Откровение посочва онези, които в омега-изпълнението на това алфа-пророчество свършено изпълняват самото обещание и пророчество, изложени в алфа-пророчеството.

Приложението на тези две линии често се прави от богословите, но никога от гледната точка на методологията „ред след ред“. Двете родословия в Битие и Откровение предоставят двама свидетели, че Бог говори на вторично ниво. Единият език е писменото свидетелство, както е записано, а вторична линия в това свидетелство е изложена на символично ниво. Богословите обикновено не отиват по-далеч от повърхностните наблюдения върху посланието, предавано чрез значенията на имената в Битие и Откровение. Те третират това, което виждат, като новост, която говори повече за тяхната собствена човешка мъдрост, както се доказва от тяхната самодоволно-благочестива способност да виждат метафората в значенията на имената. Те никога не виждат посланието, изложено в дванадесетте синове на Исмаил. Не виждат правилно родословието на Исус в Матей и Лука. Не виждат родословието на последните седем царе на Юда и последните седем царе на Израил, първите седем царе на Юда или първите седем царе на Израил.

Когато казвам, че те не виждат, имам предвид следното: ако попитате Google дали съществуват учения относно тези родословия, отговорът е „да“ за линията от Адам до Ной в Битие и „да“ за сто четиридесет и четирите хиляди. Но прилагат ли по този начин десетте потомци на Аврам в единадесета глава на Битие? Не. Прилагат ли родословието на Каин и родословието на Сит? Да, но толкова далеч от действителния смисъл, че е сякаш говорят по съвсем друга тема. Без съмнение разглеждат родословието на Христос в Матей и Лука, но отново се разминават с целта на огромно разстояние. Защо това има значение, ще попитате? Защото възнамерявам да дам обзор на тези пророчески линии на родословието и искам още от самото начало ясно да заявя, че се опитвам да определя значението на четвъртото поколение като символ на библейското пророчество. Обзорът на тези родословия ще помогне в това отношение, но би било небрежност от страна на всекиго, ако смята, че простото обобщение на тези неща, което следва, е всичко, което има да се разбира относно тези линии на родословието.

След родословието от Адам до Ной откриваме две линии на родословия в четвърта и пета глава на Битие. Тези две линии са представени от потомците на Каин и потомците на Сит. За разлика от родословието от Адам до Ной, което представя десет потомци, линиите на Сит и Каин и двете посочват по осем потомци. Поради тази причина те трябва да бъдат разглеждани като два периода по четири. Сит и Каин са заветни символи, а Каин представя онези, които в Исаия двадесет и осма и двадесет и девета глава сключват завет със смъртта, който трябва да бъде унищожен при преливащия бич. Те са онези, които строят къщите си върху пясък. Онези, които градят върху Канарата, сключват завет на живот, както е представено в първо Петрово, втора глава, като онези, които са вкусили, че Господ е благ, и са „избран род“. „Мнозина“ градят върху пясъка, но „малцина“ са избрани.

Родословието на Каин е бунтовен акорд в симфонията на имената, защото имената представляват човешка слава, която е суетна и води до безцелно скитане, след като е била поразена от небето. Пренебрегвайки предупреждението, Каиновата линия изповядва една лъжлива божественост, прикрита във отмъстителна човешка сила, представена чрез изкуствата на човечеството, която изковава една желязна култура — красива, но

насилствена и лишена от надежда. Това последно твърдение е обзор на посланието в осемте поколения на Каин, което се извежда от имената.

Линията на Сит отговаря на линията на Каин с благодат. В човешката немощ, която е определена на човечеството, онези, които призовават Бога, ще имат скръбта си обърната в хвала, когато небето слезе. Вярно вървейки по пътя, който се въздига към слава, през време на изпитание, докато дойде викът на „надежда“, настъпва покой чрез водите на избавлението. Това последно твърдение представлява обзор на посланието в осемте поколения на Сит, което се извежда от имената им.

Основанието за разделянето на осемте поколения на две групи по четири поколения се установява в първата стъпка на завета, когато пророчеството за робството в Египет е определено като 400 години и също така, че тези 400 години ще завършат в четвъртото поколение. Когато свидетелството на Павел се включи в алфа-пророчеството на завета, то поражда два периода от по 215 години, съставени от по четири поколения във всеки период. Осемте поколения в рамките на 430-те години представляват два периода от по 215 години. Първият период е представен от добрия фараон, който познаваше Йосиф. 215 години по-късно се издигна нов фараон, който не познаваше Йосиф. Тогава започна следващата група от четири поколения.

Осем поколения, разделени поравно на два периода, ясно обозначени като самостоятелен период от четири поколения, потвърждават прилагането на осемте поколения на Каин и на Сит по същия начин. Когато това прилагане се извърши, осемте поколения на Сит се подреждат успоредно на осемте поколения на Каин. Каин представлява множеството, което приема белега на звяра, а Сит представлява малцината, които приемат Божия печат. Каин е знакът на човечеството, а Сит е знакът на човечеството, съчетано с Божествеността в контекста на Ноевия завет, докато родословната линия на Йосиф и Моисей е в контекста на Аврамовия завет.

След това, в единадесета глава, родословието на избрания народ е представено чрез десет имена — от Сим до Аврам. Единадесета глава е разказът за Вавилонската кула, но също и родословието на избрания народ, представен чрез Авраам. Единадесета глава въвежда избран народ, който трябваше да встъпи в троен завет с Бога. Третата и последна стъпка беше жертвоприношението на Исаак в двадесет и втора глава. Глава „единадесет“ е алфийното начало, а глава „двадесет и две“ е омегийният завършек. Вярата, необходима, за да се чуе Божият глас в значението на имената, не е по-различна от вярата, необходима, за да се чуе Неговият глас в номерирането на Неговото Слово. Едно приложение на родословие, което не е възприето от богословите, е родословието на Исмаил, символът на исляма.

И ето имената на синовете на Исмаил, по имената им, според родовете им: първородният на Исмаил — Невайот; и Кедар, и Адвеил, и Мивсам, и Мишма, и Дума, и Маса, Хадар, и Тема, Иетур, Нафис и Кедма. Това са синовете на Исмаил, и това са имената им, според селищата им и според укрепените им станове; дванадесет князе

според племената им. Битие 25:13–16.

Когато определенията на тези дванадесет имена бъдат изложени в едно изречение, то гласи: „Пророчески потомците на Исмаил са плодовит тъмнокож народ, прочут като воители, но исторически и пророчески наскърбен на 11 август 1840 г., а след това на 11 септември 2001 г. В библейската история те са наречени чедата на изтока. Те произхождат от Арабия, където растат благоуханните подправки, употребявани в службите на еврейското светилище. Думата „убийци“ произлиза от ислямската история и представлява смърт, причинявана в мълчание. По времето на Кръстоносните походи ислямът затвори, обкръжи и обсади католическа Европа, но последвалото им въздържане беляза настъпването на освежаването от 1840 до 1844 г., а също и от 11 септември до кризата на неделния закон. Определенията на дванадесетте имена на синовете на Исмаил са представени в предходното изречение чрез получерния шрифт.“

Дванадесетте имена в рода на Исмаил представляват тринадесет, ако включите Исмаил в списъка. Тринадесет е символичното число на „бунт“, а именно това стори Агар, което доведе до това Авраам да позволи Агар и Исмаил да бъдат изгонени. Павел използва този случай, за да опише отхвърлянето на древния Израил като Божий заветен народ, в същото време когато Той установяваше завет със Своята християнска невеста.

Защото е писано, че Авраам имаше двама синове: единият от слугиня, а другият от свободна. Но онзи, който беше от слугинята, се роди по плът; а онзи от свободната — по обещание. Тези неща имат иносказателен смисъл, защото те представляват двата завета: единият е от планината Синай и ражда за робство; това е Агар. Защото тази Агар е планината Синай в Арабия и съответства на сегашния Йерусалим, който е в робство заедно с децата си. А небесният Йерусалим е свободен; той е майка на всички нас. Защото е писано: „Весели се, неплодна, която не раждаш; избухни и извикай, ти, която не се мъчиш в родилни болки; защото изоставената има много повече деца, отколкото онази, която има мъж.“ А ние, братя, както Исаак, сме деца на обещанието. Но както тогава онзи, който беше роден по плът, гонеше родения по Дух, така е и сега. Обаче какво казва Писанието? „Изгони слугинята и сина ѝ, защото синът на слугинята никак няма да бъде наследник заедно със сина на свободната.“ И тъй, братя, ние не сме деца на слугинята, а на свободната. Галатяни 4:22–31.

Исмаил е символ на исляма, а Агар, майката на Исмаил, е символ на църквата на завета на смъртта. Исаак е символ на християнството, а Сара е символ на църквата на завета на живота. Поради тази причина Исмаил имаше дванадесет синове, защото дванадесет е символ на Божия заветен народ, а ислямът е фалшификат на Божия заветен народ.

В евангелията има две родословия на Христос — едното в Матей, а другото в Лука.

И Яков роди Йосифа, мъжа на Мария, от която се роди Исус, Който се нарича Христос. И тъй, всички родове от Авраам до Давид са четиринадесет рода; и от Давид до преселението във Вавилон са четиринадесет рода; и от преселението във Вавилон до Христос са четиринадесет рода. А раждането на Исус Христос стана така: когато майка

Му Мария беше сгодена за Йосиф, преди да бяха се събрали, намери се, че е заченала от Светия Дух. Матей 1:16–18.

Родословието в Евангелието на Матей посочва три равни периода по четиринадесет, които съставят един период от четиридесет и две. Христос е омега на заветната история в отношение към Моисей като алфа на заветната история. Моисей пророкува, че Христос ще бъде „като самия него“. Моисей имаше три периода по четиридесет години в своя стодвадесетгодишен живот. Всеки четиридесетгодишен период от живота на Моисей, когато бъде поставен ред върху ред, завършва при Кадис, символ на 1863 година и неделния закон. Трите периода на Христос завършват при Давид, вавилонския плен и Христос, потвърждаващ завета със Своята кръв на кръста. Давид представлява въздигането на тържествуващата църква при неделния закон, а втората линия посочва как неразумните девици биват отведени във Вавилон при неделния закон. Третият период завършва на кръста, което още веднъж е образ на неделния закон, където Христос потвърждава Авраамовия завет със сто четиридесет и четирите хиляди и Ноевия завет с голямото множество.

Удивително е какво може да се разбере, когато тези две линии бъдат наложени една върху друга. Сто и двадесетте години на Моисей се свързват със 120-те години на Ной, а четиридесет и двете поколения на Христос се свързват с царуването на антихриста в продължение на четиридесет и два символични месеца при неделния закон.

И Господ рече: Духът Ми няма да се бори вечно с човека, защото и той е плът; но дните му ще бъдат сто и двадесет години. Битие 6:3.

Заедно с родословието у Матей, което подчертава завета с Авраам, родословието на Христос, както е изложено от Лука, стига чак до сътворението, като така подчертава завета на живота, който Адам наруши в Едем. Родословието на Лука започва с Исус и се връща назад по Неговото родословие чак до Адам, който е определен като Божий син. Линията завършва с съвършения втори Адам и започва с съвършения първи Адам. От първия Адам до втория Адам са представени 77 поколения.

Родовията в Писанието представляват линии на истината. Току-що установихме няколко, които далеч надхвърлят необходимите свидетелства, нужни за утвърждаването на една истина. Родовите линии съдържат гласа на историческите изпълнения и бъдещите предсказания, и съдържат гласа на Палмони, Чудния Броител на тайните, тъй като числовите загадки, които са били вложени в тези линии, предоставят втори глас. Тези два гласа се чуват заедно с още един, трети глас — гласа на Чудния Лингвист, Който е създал и управлява всичко, включително имената на хора, места и неща.

Когато Йоан се обърна, за да види гласа зад себе си, той беше като глас на много води, а когато Даниил имаше същото видение, Неговият глас беше глас на множество. Повърхностното послание на Писанията, както и имената, намиращи се в това послание, а също и числовото означение в самото послание, са три гласа в един пасаж. Когато вземете един ред с тези три гласа и го положите върху успореден ред, трите гласа стават много

гласове.

И от престола излезе глас, който казваше: Хвалете нашия Бог, всички Негови слуги, и вие, които Му се боите, и малки, и големи. И чух като че ли глас на голямо множество, и като глас на много води, и като глас на мощни гръмотевици, които казваха: Алилуия! Защото Господ Бог Всемогъщият царува. Откровение 19:5, 6.

Някои от най-значимите родословия се намират при царете на Израил. Първите седем царе на Израил, северното царство, завършват с Ахав, Езавел и Илия, като по този начин представят неделния закон. Редицата на последните седем царе на северните племена започва от неделния закон и завършва при края на човешкото изпитателно време, когато Михаил се изправя в Даниил 12. Първите седем царе на Юда илюстрират историята от неделния закон до момента, когато Михаил се изправя, а последните седем царе обозначават историята, която води до неделния закон. Две родословни линии, и двете притежаващи алфа история и омега история. Алфа историята е периодът от 11 септември до неделния закон, а омега периодът е от неделния закон до края на изпитателното време. Първите седем царе на Израил съответстват на последните седем царе на Юда; а последните седем царе на Израил съответстват на първите седем царе на Юда.

Ще продължим в следващата статия.

„Бъдете непоколебими до края“

„[Откровение 1:1, 2, цитирано.] Цялата Библия е откровение; защото всяко откровение към хората идва чрез Христос и всичко е съсредоточено в Него. Бог ни е говорил чрез Своя Син, на Когото принадлежим по сътворение и по изкупление. Христос дойде при Йоан, заточен на остров Патмос, за да му даде истината за тези последни дни, за да му покаже онова, което трябва скоро да стане. Исус Христос е великият повереник на Божественото откровение. Чрез Него имаме познание за онова, което трябва да очакваме в заключителните сцени от историята на тази земя. Бог даде това откровение на Христос, а Христос го предаде на Йоан.“

„Йоан, възлюбеният ученик, беше този, който бе избран да получи това откровение. Той беше последният оцелял от първите избрани ученици. Под новозаветното домостроителство той беше почетен, както пророк Даниил беше почетен под старозаветното домостроителство.“

„Наставлението, което трябваше да бъде съобщено на Йоан, беше толкова важно, че Христос дойде от небето, за да го даде на Своя слуга, като му заповяда да го изпрати на църквите. Това наставление трябва да бъде предмет на нашето внимателно и молитвено изучаване; защото живеем във време, когато хора, които не са под ръководството на Светия Дух, ще въвеждат лъжливи теории. Тези хора са заемали високи положения и имат честолюбиви замисли, които да осъществят. Те се стремят да възвеличат себе си и да преобърнат целия установен ред на нещата. Бог ни е дал специално наставление, за да ни предпази от такива. Той заповяда на Йоан да напише в книга онова, което трябва да стане в заключителните сцени от историята на тази земя.“

„След изтичането на времето Бог повери на Своите верни последователи скъпоценните принципи на настоящата истина. Тези принципи не бяха дадени на онези, които не бяха имали дял във възвестяването на първата и втората ангелска вест. Те бяха дадени на работниците, които бяха участвали в делото от самото начало.

„Онези, които са преминали през тези опитности, трябва да бъдат твърди като канара в принципите, които са ни направили Адвентисти от седмия ден. Те трябва да бъдат съработници с Бога, като стягат свидетелството и запечатват закона между Неговите ученици. Онези, които са участвали в установяването на нашето дело върху основата на библейската истина, онези, които познават ориентирите, посочили правилния път, трябва да бъдат считани за работници с най-висока стойност. Те могат да говорят от личен опит относно истините, поверени им. Тези мъже не бива да допускат вярата им да бъде променена в неверие; не бива да позволяват знамето на третия ангел да бъде отнето от ръцете им. Те трябва да държат началото на своята увереност твърдо до края.

„Господ е заявил, че историята на миналото трябва да бъде припомняна, докато навлизаме в заключителното дело. Всяка истина, която Той е дал за тези последни дни, трябва да бъде прогласена на света. Всеки стълб, който Той е установил, трябва да бъде укрепен. Ние не можем сега да се отклоним от основата, която Бог е положил. Ние не можем сега да влезем в каквато и да било нова организация; защото това би означавало отстъпление от истината.“

„Медицинско-мисионската дейност се нуждае да бъде пречистена и очистена от всичко, което би отслабило вярата на вярващите в миналата опитност на Божия народ. Едем, прекрасният Едем, бе деградиран чрез навлизането на греха. Сега е необходимо отново да се припомни опитността на мъжете, които взеха участие в утвърждаването на нашето дело в началото.

„От време на време четем некролозите на великите мъже на света. Техният час идва внезапно, сякаш в един миг. Мнозина, за които се предполага, че са в добро здраве, умират след пиршество или след като са кроили себични планове за собственото си възвеличаване. Излиза словото: „Присъединил се е към идолите си; оставете го.“ Това означава, че Господ вече не го пази от зло. Настъпва внезапна смърт, и каква стойност има целият труд на живота му? Животът му е бил неуспех. Дървото пада, защото силата, която го е поддържала, го оставя на неговата идолопоклонническа жертва.“

„Мъжете и жените са погълнати от търсенето на нещо, на което да се наслаждават. Те продават душите си за нищо, и Бог оттегля Своето дълготърпеливо снизхождение. Те са оставени на своя избор.

„Има такива, които, макар да изповядват, че вярват в настоящата истина, са принизили вярата си и са отказали да ходят в светлината. Кой сега ще остави настрана своите себични, светски принципи? Кой сега ще се стреми да осъзнае стойността на душата? Каква полза за човека, ако придобие целия свят, а изгуби собствената си душа? Или какво ще даде човек в замяна на душата си? Гладувате ли и жадувате ли за хляба на живота и за водата на спасението? Осъзнавате ли стойността на душите, за които

Христос умря? Живеят ли онези, които се предполага, че са християни, в съгласие със своето изповедание на вярата? Съзнават ли стойността на душата? Стремят ли се да очистят душите си чрез послушание към истината?“ Manuscript Releases, volume 20, 150, 151.